

קונטרס

תְּפִסִּיקוֹ לְדָאָג

יחזק ויאמץ את כל בר ישראל, ויעורר את כל אחד שיברח מפל מיני דאגות המכללות את הנפש לגמרי ומחליאות אותה. ויחדיר אמונה פשוטה בו יתברך. אשר זה הפתרון לכל הצרות והיסורים.

אשר כתב הרב הנאון הצדיק, חסידא ופרישא, עמוד האמונה, מנורה הטהורה, המוגלה והמפרסם אמתת מציאותו יתברך לכל העולם בלו.

כבוד קדשת הרב הצדיק מוהרא"ש זצ"ל

בעל מחבר

ספר "שפת הנחל" - פרוש ובאור על כל הספר הקדוש והנורא "לקוטי-מוהר"ן, וספרי שו"ת "אשר בנחל", ועוד ספרים רבים ונכבדים, הבנויים ומקודים על-פי דברי רבינו הקדוש והנורא, אור הנגה והצפון, בוצינא קדישא עלאה, אדוננו מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הנאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

הובא לדפוס ע"י חסידי ברסלב עה"ק ירושלים תשכ"א

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה וכל ספרי
אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע וספרי תלמידיו הקדושים
To obtain this and other Breslov publications:

היכל הקודש בארא פארק
Heichal Hakodesh Boro Park
1011 41 Street
718-384-1652

היכל הקודש וויליאמסבורג
Heichal Hakodesh Williamsburg
27 Skillman Street
718-384-1652

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
845-467-5299

היכל הקודש מאנסי
Heichal Hakodesh Monsey
32 Dolson Rd.
347-733-7551

היכל הקודש בלומינגראוו
Heichal Hakodesh Bloomingrove
24 Merriewood Ln S
845-379-1161

בארץ ישראל
מוסדות "היכל הקודש" חסידי ברסלב

שע"י עמותת "ישמח צדיק-קהילת ברסלב בגליל"
בהתייסדות ע"י כ"ק מוהרא"ש זצוק"ל

רחוב רבי נחמן מברסלב 1 ת.ד. 421 יבנאל 15225

טלפון רב קווי 04-6708356

פקס: 04-6708359

Visit Our Web Site:
www.breslevcenter.com

לשמוע השיעורים 212-444-9191

Find our entire book selection at: amazon.com

To donate and/or sponsor one of our books please call: 845-248-1651

קוֹנְטָרַס

תַּפְּסִיקוֹ לְדָאָג

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְזִכֹּר, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא בָּרָא אֶת עוֹלְמוֹ בְּשָׂבִיל תַּכְלִית אַחַת, שְׁנוֹזָה
לְהַפִּיר אוֹתוֹ, וְלִכְן "תַּפְּסִיקוֹ לְדָאָג", תַּתְּחִילוּ לַחְיוֹת
חַיִּים נְצַחִיִּים, חַיִּים עֲרָבִים וּמְתַקִּים, עַל-יְדֵי שְׂתַחֲזְרוּ
בַתְּשׁוּבָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְתַתְּחִילוּ לְדַבֵּר אֵלָיו בְּשִׁפְת
הָאֵם שְׁלָכֶם, וְכָל אֲשֶׁר אַתֶּם צְרִיכִים תִּבְקָשׁוּ רַק מִמֶּנּוּ
יִתְבָּרַךְ, כִּי רַק הוּא יִתְבָּרַךְ יַעֲנֶה לָכֶם, וְרַק הוּא יִתְבָּרַךְ
יַעֲזֹר לָכֶם. וְכִמוֹ שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (ירושלמי
בְּרֻכּוֹת ט, א): אִם בָּאָה צָרָה לְיִשְׂרָאֵל, לֹא יִצְעַק לֹא
לְמַלְאָךְ גַּבְרִיאֵל וְלֹא לְמַלְאָךְ רַפָּאֵל, אֲלֹא לְהַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא בְּעֶצְמוֹ; הֵינּוּ אֶפְלוּ לְמַלְאָךְ אֵין צְרִיכִים
לְבַקֵּשׁ וְלְהַתְּחַנֵּן, אֲלֹא לְהַפִּיל תְּחִנָּה לְפָנֵי הַמְּקוֹם בְּרוּךְ
הוּא. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "תַּפְּסִיקוֹ לְדָאָג", כִּי
הַדָּאָגוֹת מְכַלּוֹת אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי. וְכֵן אוּמְרִים חֲכָמֵינוּ
הַקְדוּשִׁים (סוֹהָרִין ק:): לֹא תַעֲלֵל דְּוָיָא בְּלַבָּךְ דְּגַבְרֵי
גַבְרִין קִטְלָא דְּוָיָא; אֵל תַּכְנִיס דָּאָגָה בְּלַבָּךְ, כִּי אֲנָשִׁים

גבורים הדאגה הרגה אותם; פי על-ידי דאגות אין פועלים מאומה, רק מעצבנים את עצמם ואת אחרים. ומאין באות הדאגות שאדם דואג? אומר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות עצבות, סימן א'): דאגה באה לאדם, על-ידי שלא תקן חטאת נעורים. בימי הנערות, האדם נכשל בכל מיני עברות הנקראות חטאות נעורים, פגמי הברית, הוצאת זרע לבטלה, ושאר מיני מעשה נערות ושטיות, רחמנא לצלן, שעשה אז, ההורסים את האדם, ומכניסים בו דכאון פנימי, עצבות ומרירות, וזה מעצבן אותו, עד שנופל בדאגות המחריבות את כל חייו. וכאמת מה יש לדאג?! ברגע שאדם מכניס בעצמו, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא בתוך העולם, והוא אתנו, עמנו ואצלנו, פי בלעדיו יתברך, אין לנו קיום כלל, ברגע שגדע ידיעה זו, אז נפסיק לדאג. פי כל הדאגות שאדם דואג, אלו דאגות חנם, כמאמרם ז"ל (יבמות סג): אל תצר צרת מחר, פי לא תדע מה ילד יום, שמא מחר בא ואיננו, נמצא שמצטער על עולם שאינו שלו; אנו רואים בני-אדם הולכים כל-כף ממקרים, שבורים ורצוצים, והכל מחמת חסרון אמונה; אם אדם היה מתחזק באמונה פשוטה בהקדוש-ברוך-הוא, שנמצא פה אתו, ואין בלעדיו יתברך כלל, אזי היה פותח פיו, ומדבר אליו יתברך בשפת האם שלו, אשר אין עוד מעלה גדולה מזו,

תפסיקו לדאג

קכט

שְׁאֵדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְהִתְבּוֹדֵד לְקוֹנוֹ, לִילֵף לְמָקוֹם שְׂאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, לְשַׁעַר הַשָּׁמַיִם אוֹ לְקַבְרוֹת הַצְּדִיקִים, אוֹ לְשֹׁדֵה וּלְיַעַר, וְשׁוֹפֵף לְבוֹ אֱלֹו יִתְבַּרֵּךְ, מְדַבֵּר לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת; אֵין אֲתָם יְכוּלִים לְתַאֵר וּלְשַׁעַר, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, אֵיזָה רָשָׁם עוֹשֶׂה בְּשָׁמַיִם — כְּשִׁיְהוּדֵי בָּא לְסַפֵּר לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּל אֲשֶׁר מַעִיק לוֹ. אֵזִי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹזֵר לוֹ. וְאַף שֶׁבְּתַחֲלָה יִהְיֶה נִדְמָה לָכֶם, שְׂאִין מִי שְׂשׁוֹמֵעַ אֲתָכֶם, תִּדְעוּ לָכֶם שֶׁכָּל זֶה בָּא רַק מְעוֹנוֹת, שֶׁהֵם מְבַדִּילִים בֵּין הָאָדָם לְקוֹנוֹ; כִּי אִם אָדָם הִיָּה מֵאֲמִין בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, שְׂנַמְצָא אֲתוֹ, עֲמוּ וְאַצְלוּ, וּמְחִיָּה וּמְהוָּה וּמְקַיִם אוֹתוֹ, וְשׁוֹמֵעַ כָּל דְּבוּר שֶׁמְדַבְּרִים אֱלֹו, לֹא הִיָּה לוֹ נְסִיוֹן, אֲלֹא הִיָּה מְדַבֵּר אֱלֹו יִתְבַּרֵּךְ, וְכֹאֲשֶׁר הִיָּה רַגִּיל בְּשִׁיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ, אֵזִי הִיָּה נִגְאָל מְכָל מִינֵי דְאָגוֹת, וְהָיוּ מוֹחֲלִים לוֹ עַל כָּל עוֹנוֹתָיו וְחַטָּאוֹת נְעוּרָיו, כִּי הַתְּפִלָּה מִמְּשַׁכֵּת עָלָיו אוֹר אֱלֹקֵי, וְעַל-יְדֵי-זֶה הִיָּה נֹצֵל מְכָל מִינֵי דְאָגוֹת וּפְחָדִים יִתְרִים, שֶׁבָּאִים מִחַמַּת הַחַטָּאִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים לח, יט): "אֲדָאֵג מִחַטָּאתַי", וְזֶה אֲשֶׁר שׁוֹבֵר אֶת כָּל הָאָדָם; כִּי הַדְּאָגוֹת הַחוֹרְסוֹת אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי, וְרוֹאִים בְּנֵי-אָדָם חוֹלִים מִמֶּשׁ מִחַמַּת דְּאָגוֹת — "מָה יִהְיֶה?! וְאֵיךְ יִהְיֶה?!!" וְאֵינָם שָׁמִים לֵב, אֲשֶׁר "מָה יִהְיֶה?! וְאֵיךְ יִהְיֶה?!!" זֶה נַעֲלָם וְנִסְתָּר מִהָאָדָם, כִּי הַכֹּל בְּיַד הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

ולכן למה לנו לדאג דאגות חנם? ! יותר טוב לברח אל הקדוש-ברוך-הוא, ולמסר נפשנו לגמרי אליו? תברך, ולחיות עמו יתברך, עד שנהיה רגילים לדבר תמיד עמו יתברך, ואז הקדוש-ברוך-הוא ישנה אתנו; כי במה שאדם מדבר, בזה מוכיח על עצמו ופנימיותו; כמו שכתוב (בראשית לט, ג): "וירא אדוניו כי הני"ה אתו, וכל אשר הוא עושה הני"ה מצליח בידו", אומר רש"י: איך ראה מצרי טמא, שהשם יתברך נמצא עם יוסף? אלא שם שמים היה שגור על פיו; כי במה שאדם מדבר, בזה הוא מחזיק; לכן יכולים להפיר תכף-ומיד את האדם — על-ידי דבורו; לזאת, בני ובנותי היקרים! "תפסיקו לדאג", ותתחילו לדבר מהקדוש-ברוך-הוא, תגלו ותפרסמו לכל אחד, שהקדוש-ברוך-הוא מנהיג עולמו בהשגחה פרטית, ואין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם-כן מכריזין עליו מלמעלה (חלין ד:); כל-כף גדלה השגחתו הפרטית, עד שאין דבר שלא יהיה משגח, אלא ממנו יתברך, כי דבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון; ואין אדם נוגע במה שמוכן לחברו ואין מלכות נוגעת במלכות חברתה אפלו כמלא נימא (יומא לח.); ומה אנו רואים? שהסטרא אחרא והקלפות דואגים שמא יקחו להם משהו, אשר מזה נמשכות כל המריבות, הצרות

והיסורים, וְכָל הַחֲשָׁךְ שֶׁמְחַשֶּׂיךָ אֶת עֵינֵי יִשְׂרָאֵל. אֲשֶׁר
 זוּ הִיְתָה קִלְפַת יָוֵן, כְּמֵאמְרָם ו"ל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה ב, ד):
 "וְחֲשָׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם" (בְּרֵאשִׁית א, ב) — זוּ גְלוּת יָוֵן
 שֶׁחֲשִׂיכּוֹ עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וּגְזֵרוֹ גְזֵרָה: כְּתוּבוֹ לָכֶם
 עַל קֶרֶן הַשּׁוֹר, אֵין לָכֶם חֶלֶק בְּאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל; וְאָנוּ
 עֲדִים אֲשֶׁר הַיְוֹנִים וְהַמְתִּינִים עֲדִין קִימִים בִּינֵינוּ זֶה
 אֶלפִים שָׁנָה, וְרוֹצִים רַק לַעֲקֹר מֵעַם יִשְׂרָאֵל אֶת שֵׁם
 הַשֵּׁם, שְׁלֹא נִדְבַר מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בַּר מִיָּנֹן, וְהִכַּל
 עוֹשִׂים, הָעֶקֶר לְהַשְׁכִּיחַ אֶת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, שְׁלֹא
 נִחְשָׁב מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא נִדְבַר מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ. לְזֹאת, בְּנֵי
 וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזַכֵּר, אֲשֶׁר כָּל הַדְּאָגוֹת
 וְהַצָּרוֹת, כָּל הַיְסוּרִים וְהַמְרִיבוֹת, כָּל הַעֲגַמַת נַפְשׁ
 שְׂאֵדָם סוּבַל, זֶה רַק מִחַמַּת חֶסְרוֹן אֲמוּנָה, וְזוּ כָּל
 הַגְּלוּת, כְּמֵאמַר רַבֵּנוּ ו"ל (לְקוּשִׁי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ז'),
 שְׁעַקֵּר הַגְּלוּת רַק מִחַמַּת חֶסְרוֹן אֲמוּנָה; כִּי בְּרַגְעַ
 שְׂאֵדָם מְכַנִּיס בְּעֲצָמוֹ, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה
 אִתָּנוּ, עִמָּנוּ וְאֶצְלָנוּ, אֲזַי אֵין גְּלוּת, כִּי הִנֵּה הַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא פֹה. וְכֻלָּל זֶה צְרִיכִים לְזַכֵּר, שֶׁרַק הַגּוֹף הֵלֶךְ
 בַּגְּלוּת, הַנְּשָׁמָה אֵף פַּעַם לֹא גָלְתָה. נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל
 הַחֲזִיקוּ מֵעַמֵּד מִזֶּה אֶלפִים שָׁנָה, וְלֹא הִתְפַּעְלוּ מִשׁוּם
 גּוֹי אַרְוֵר טָמֵא, וְהִמְשִׁיכּוֹ בְשִׁלְהֶם; בָּנוּ בְּתִי-כְּנִסְיוֹת
 וּבְתִי-מִדְרָשׁוֹת, בָּנוּ מִקְנְאוֹת, תְּלִמוּדֵי תוֹרָה, בְּתִי-סֶפֶר
 חֲרָדִים, הִקִּימוּ מַעֲרַכַת כְּשֵׁרוֹת, וְלֹא הִתְפַּעְלוּ מֵאֵף

אחד; כי נשמת היהודי אף פעם לא הלכה בגלות, נשמת ישראל היא חלק אלוך ממעל. אבל לצערנו הרב, יש מתיונים שבכל דור ודור, המחביאים עצמם תחת מסכה של רב, או מנהיג או ראש, ובאמת לאמתה הם רק כמרים, אשר מהם צריכים להשמר מאד, כי הם מאד מסכנים על-ידי דעות נפסדות שפפצים, אשר הן נגד האמונה הקדושה, נגד התורה הקדושה, כפי המסורה שקבלנו מדור דור, על-ידי אבותינו ורבותינו. לזאת, בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, אשר לזכות לאמונה ברוחה ומזככת אי אפשר, אלא על-ידי שמתקרבים אל הצדיק שבדור; כי צדיקי האמת מגלים את תורת הקדוש-ברוך-הוא, מגלים עצות אמת, איך לשוב בתשובה, והם מחדירים חזוק ושמחה בלבות נשמות ישראל השבורים, ועל-כן רק אליהם צריכים להתקרב. אבל יש להזהר מכל מיני רע-בנים המתחזים פחכמים, ובאמת הם רבאים, שליחי הסמ"ך-מ"ם. וכמו שאומר רבנו ז"ל, שהסמ"ך-מ"ם ראה שאינו יכול להיות בכל מקום, על-כן הקים לו שלוחים. בגשמיות — אלו הרופאים, אשר הם סתם רוצחים בגי-אדם; ולכן הזהיר רבנו ז"ל, שאם צריכים ללכת לרופא, יש לילף אל רופא ממחה, רופא אחראי, רופא שבאמת רוצה לרפא את החולה, שעל זה אומרים חכמינו הקדושים (ברכות ט.):

ורפא ירפא — מכאן שנתנה רשות לרופא לרפאות, ולא ליאש את החולה, אשר אז הוא רוצח ממש; ולכן אם כבר בן הולכים לרופא, צריכים להזהר למי הולכים, וללכת אל רופא בעל שם, בעל מדות טובות. וכן ברוחניות — נראה הסמ"ך-מ"ם, שאינו יכול להיות בכל מקום, אזי הקים 'רע-בנים', הקוראים לעצמם 'רבנים' ומנהיגים, ובאמת הם פמרים המסיתים ומדיחים נשמות ישראל נגד אביהם שבשמים, מקלים כל מיני קולות, עד שמעבירים על הדת, על-ידי ההכשרים שלהם, שנותנים על טרפות ונבלות. וכן מכשילים את נשמות ישראל במקנה, שאין בה שום הכשר, ואלו סתם מים שאובים מן הברז, רחמנא לצלן, ושאר הפקרות שהם גורמים בתחום הדת, ומכשילים את הרבים, רחמנא לישזבן, בחתון ובנשואין, ובגיור פיקטיבי. לזאת, בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, שכל הצרות וכל הדאגות באות רק מהצבועים, הרמאים והשקרנים האלו. עליכם למסור נפשכם לבוא אל צדיקי האמת שבדור הזה, חכמי ישראל שבדור הזה, חכמים שמרבים תורה — כמוהם ירבו בישראל. ותשמרו מאד שלא 'עבדו' עליכם; כי הצדיק האמת, החכם שבדור, כל ענינו רק להכניס שמחה בנשמות ישראל, לשמח בהקדוש-ברוך-הוא. ובאמת אם נתבונן, נראה שזה עקר

התכלית בזה העולם — להיות תמיד שמח, ולשמח עם הקדוש-ברוך-הוא; כי אין עוד שמחה גדולה מזו, שאדם זוכה להכיר את הבורא יתברך שמו, אפלו בזה העולם הגשמי, המלא קלפות והסתרות, מלא שקרים, עם כל זאת נמצאים בני-אדם המוסרים נפשם בשביל הקדוש-ברוך-הוא, מקימים את המצוות בשמחה עצומה, לומדים תורה מתוך עניות ודחקות, מתפללים להקדוש-ברוך-הוא בעת צרתם; "רבונו של עולם, היש לך עוד אמה כעם ישראל?! הקדוש-ברוך-הוא אין לו מה להתביש בנשמות ישראל, אשר עבר עליהם עד עתה מה שעבר, ועדין עובר עליהם"; כי הערב-רב מעלימים ומכסים ומסתירים ומחשיכים את אור הקדוש-ברוך-הוא, ורוצים להראות כאלו הכל טבע ומקרה ומזל, וידי הרשעים מצליחים. עם כל זאת נשמות ישראל אינן מתפעלות מהם, אלא עם ישראל מקימים את המצוות בשמחה עצומה מאד, לומדים תורה מתוך הדחק והלחץ, מתפללים אל הקדוש-ברוך-הוא בעת הצרה, ואינם עוזבים אותו יתברך. על-כן מה שנחויץ לנו, בני ובנותי היקרים! שנחזיק עצמנו ביחד, כמאמרם ז"ל (בראשית רבה צח, ב): נעשו בני ישראל אגדה אחת — התקינו עצמכם לגאלה; ברגע שעם ישראל מתאחדים ביחד, אנו מוכנים לגאלה אמתית, על-ידי הקדוש-ברוך-הוא

שִׁיגָאל אוֹתְנוּ, עַל-יְדֵי שְׂיָאִיר לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְכָל אֶחָד יִתְחִיל לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בְּשֵׁפֶת הָאֵם שְׁלוֹ. כְּמוֹ שְׂאוּמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן פג), שְׁזוֹ תִהְיֶה עֲבוֹדָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ. וְלָמָּה נִקְרָא מְשִׁיחַ? עַל שֵׁם מְשִׁיחַ אֱלֹמִים. בְּנֵי-אָדָם מְסֻתּוֹכְבִּים כְּאֱלֹמִים, כִּי אִם אֵין מְדַבְּרִים אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵין לְדַבּוֹר שְׁלֵמוֹת, מְתִי יֵשׁ שְׁלֵמוֹת לְדַבּוֹר? כְּשֶׁמְדַבְּרִים אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. וְכֵן אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן סו): כְּשִׂיְהוּדֵי מְדַבְּרֵי אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא — זֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַדְּבָר; כִּי הוּא מִמְשִׁיף עוֹלָם הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְזוֹ תִהְיֶה עֲבוֹדַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ — שְׂיִחְדִיר דְּבַר זֶה בֵּין נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. כִּי אֲזוּ בַעַת הַגְּאֻלָּה יִתְקַיֵּם (יִשְׁעִיָּה יא): "כִּי מְלֹאָה הָאָרֶץ דְּעָה [לְדַעַת] אֶת ה'", וְכֵן יִתְקַיֵּם (צְפַנְיָה ט, ג): "כִּי אֲזוּ אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׁפָה בְרוּרָה לְקִרְא כְּלָם בְּשֵׁם ה'"; כֹּל אֶחָד יְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, יִכִּיר שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה. אֲבָל לְזֹאת צְרִיכִים שְׁתִּהְיֶה אֲהָבָה וְאַחֲדוּת בֵּין נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וּמָה אָנוּ רוֹאִים? שְׂאֵלוֹ הָעַרְב־רַב, הָרָשָׁעִים הָאֲרוּרִים, בְּמָקוֹם לְאֶחָד אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד, הֵם עוֹשִׂים פְּרוּדִים, כִּי זֶה כְּחֵם — הַפְּרֵד וּמְשָׁל; לְהַפְרִיד בֵּין נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכֵן מְשִׁיגִים שְׁלֵטוֹנִים עִם כַּח הָרַע-בְּנִים הַצְּבוּעִים וְהַרְמָאִים, הַמְכַשִּׁילִים אֶת הַרְבִּים בְּטִרְפוֹת וּבְנִבְלוֹת, וּבְשָׂאֵר מִיְּנֵי

קולות, המביאים אחר-כך לפריקת על, בר מינן; כי סתם בני-אדם אינם יודעים איך לשמר עצמם מהם, ולכן אצלם כל מה שהם אומרים — זה קדש, רחמנא לישזבן. לזאת, בני ובנותי היקרים! "תפסיקו לדאג", ותתחילו לחיות עם המציאות, שהיא עצם אלקות, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו. ותדעו לכם, שכל הבריאה כלה זוהי רק בחירה חפשית, שהקדוש-ברוך-הוא נתן לנו בחירה לבחור בטוב, או חס ושלום, ברע, כי "מות וחיים ביד לשון" אומר החכם מכל האדם (משלי יח, כא). הטוב והרע, המות והחיים תלויים בידי האדם. ומהו האיבר הכי יקר של האדם? הלשון! אם אדם זוכה לשמר על לשונו, אינו מדבר לשון-הרע, רכילות וליצנות, נבול פה ודברים בטלים, אלא תמיד מדבר מהקדוש-ברוך-הוא, מקדש את השם ותברך ברבים, על-ידי שמתנהג כפי התורה, אז זוכה לחיים, זוכה להרגיש את הקדוש-ברוך-הוא בזה העולם. אבל אם אדם מנבל את פיו, מקלל, מלשין על זולתו, מדבר הבלים וכפירות ואפיקורסות, רחמנא לישזבן, אזי בא אליו מות; כי רשעים בחייהם קרויים מתים (ברכות יח:); ותמיד הוא בדפאון, במרירות ובדאגות. לזאת, בני ובנותי היקרים! "תפסיקו לדאג", ותתחילו להתאחד עם נשמות ישראל, אשר אין עוד דבר גדול מזה, ותעזרו זה לזה, ותזכרו שאומרים חכמינו הקדושים

(חלון צא): חֲבִיבִים יִשְׂרָאֵל אֲצֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יוֹתֵר מִמְּלֶאכֵי הַשָּׁרֵת; אֲצֵלוֹ יִתְבָּרַךְ כָּל יְהוּדֵי חֶשֶׁב יוֹתֵר מִכָּל הַמְּלָאכִים. וּמָה אָנוּ רוֹאִים בְּדוֹר הַזֶּה? שְׁהַעֲרֹב-רַב נִתְעַרְבוּ בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעוֹשִׂים הַכֹּל חֲשׂוֹף, שְׁחוֹר, כְּאֵלוֹ אֲבָד מְנוּס וְתִקְנָה, כְּאֵלוֹ אֵין כְּבָר יְשׁוּעָה, כְּאֵלוֹ הַכֹּל מֵיֶאֱשׁ וְכוּ', אֲשֶׁר זֶה בָּא מֵהַפְּרוּד שְׁנִפְרְדוּ אֶחָד מֵהַשְּׁנַי, שְׁזָה כַח הַסְּמֶךְ-מ"ם לַעֲשׂוֹת פְּרוּדִים בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאֶחָד יִשְׁנָא אֶת הַשְּׁנַי, וְלֹא יוֹכֵל לְדַבֵּר עִמּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה תוֹפֵס אוֹתָם בְּמַצּוֹדָתוֹ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עֲשׂוּ כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַעוּלָם, לְהִתְאַחֵד עִם נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד, אֲשֶׁר אֵיזָה יְפִי, אֵיזָה פֶּאֶר, אֵיזוֹ חֲשִׁיבוֹת לְמַעֲלָה בְּשָׂמַיִם אֲצֵלוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּשֶׁרוֹאֶה שְׁנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מֵתְאַחֲדוֹת בְּצוֹתָא, וְאֵין גּוֹזְעָנוֹת, אֵין שְׁנָאָה וְאֵין קְנָאָה בֵּינֵיהֶן; כִּי מֵהֵיכָן נּוֹבַעַת גּוֹזְעָנוֹת וְקְנָאָה? זֶהוּ רַק מִחֲמַת הָעֲרֹב-רַב, הַיּוֹנִים וְהַמְתִּיּוֹנִים, שְׁרוֹצִים לְהַשְׁפִּיחַ אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִנִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֲבָל לֹא יוֹעִיל לָהֶם. כִּי כְּבָר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תַּעֲנִית ג): כְּשֶׁם שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְעוֹלָם בְּלֹא רוּחוֹת, כֶּף אֵי אֶפְשָׁר בְּלֹא עִם יִשְׂרָאֵל; עִם יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיִם, וְצָרִיכִים אוֹתָם בְּעוֹלָם. וְכָל זְמַן שְׂיִהְיֶה עוֹלָם — יִהְיֶה עִם יִשְׂרָאֵל, לֹא יוֹעִיל לְעֲרֹב-רַב, לְמַתִּיּוֹנִים הַרְשָׁעִים, הַמְתַּחֲזִים בְּכָל מִינֵי פְרָצוּפִים שֶׁל רַע-בְּנָיִם, וּמְנַהֲיָגִים מְקַבְּלִים נוֹתְנֵי

תקוננים, ושאר מיני שקרים והבלים שעובדים על בני-אדם, ולא יעלה בידם להפריד את נשמות ישראל, אשר הם חזקים באמונה בבורא כל עולמים. וכך אומרים חכמינו הקדושים (ספא מה:): מה תמר זה אין לו אלא לב אחד, אף ישראל אין להם אלא לב אחד לאביהם שבשמים; כל יהודי ויהודי בפנימיות נפשו משתוקק להקדוש-ברוך-הוא, משתוקק לחזור בתשובה, אבל אינו יודע את הדרך; כי אין יהודי בעולם, שאינו משתוקק לשוב אליו יתברך, אבל כל אחד ואחד נפל בבציה שלו, בצרה שלו, כי אין חסרות, לצערנו הרב, צרות, על-כן כל אחד עסוק בצרתו. לזאת, בני ובנותי היקרים! "תפסיקו לדאג", ותשתדלו להתקרב אל הצדיק האמת החכם שבדור, שמדבק אתכם אל הקדוש-ברוך-הוא, ומעורר מהשנה, כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן ס'), שהצדיק מעורר את נשמות ישראל מהשנה, ואז מתחילות לדבר אליו יתברך; על-כן אם אתם רוצים לשוב בתשובה, תפתחו פיהם ותדברו אליו יתברך. ואין דבר טוב יותר מזה, רק תנסו ותוכחו. כמו שאומר דוד המלך (תהלים לד, ט): "טעמו וראו כי טוב הנה"ה; באו טעמו ותראו שהקדוש-ברוך-הוא טוב; כי מרב חטאי האדם ועוונותיו, נצטיר במחו כאלו הקדוש-ברוך-הוא שונא אותו, ואיננו צריך אותו. כי

תפסיקו לדאג

קלט

כף אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לו): כשאתם פגום בבְּרִית, מחו מקלקל, אזי מצייר את האור לקללה. לא-כן הצדיקים מציירים את האור לברכה. לזאת מי שרוצה לזכות להתחיל לחיות חיים ערבים ומתקים, עליו להתקרב אל הצדיק האמת, החכם שבדור. ואם תרגילו עצמכם לחפש אחר הצדיק האמת והחכם שבדור, אזי תמצאוהו, כמאמר ז"ל (מגלה ו'): יגעתי ומצאתי — תאמין; אם אדם מתנגע ומחפש אחר הצדיק האמת והחכם שבדור, אזי ימצא אותו. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו להתחזק בכל מיני מאמצים, ולעשות כל מיני פעולות שבעולם להיות רק בשמחה, ואף שעוברים עליכם כל מיני צרות ובעיות, אל תתנו שהמרירות והעגמת נפש תפלגה אתכם בדכאון, עד שתגביהו ידים, כאלו אבד מנוס ותקנה מכם; אין דבר כזה! באו תתפללו להקדוש-ברוך-הוא, ותראו ישועות. באו תתוכחו עם הקדוש-ברוך-הוא, כי הקדוש-ברוך-הוא אוהב שבאים בטענות אליו, כאבא המקבל שעשוע כשבנו בא אליו ומתעקש אצלו וצועק: "אבא, אבא, תן לי; אבא, אבא, אל תעזב אותי!" אינה נחת יש לאבא השומע את קול בנו: "אבא, אבא, תסלח לי; תן לי" וכו'; מיד נכמרים רחמיו עליו. באין ערך כשהוא יתברך שומע את בני ישראל המבקשים אותו, תכף-

ומיד פותח להם שער השמים ונותן. וכך אומרים חכמינו הקדושים (פסחים ק"ט): מדת בשר ודם מנצחים אותו והוא עצב, אבל הקדוש-ברוך-הוא נוצחים אותו ושמים; כי זו השמחה בכל העולמות — כשיהידי מסתובב בזה העולם הגשמי והחמרי, המלא הסתרות והעלמות, ואף-על-פי-כן אינו מתיאש, ובא ומדבר אליו יתברך. איזו שמחה גורם בכל העולמות?! ואף שאדם עשה כל החטאים, אם רק חוזר בתשובה, אומר הקדוש-ברוך-הוא: שובה ישראל — אפלו כפרת בעקר; אדם עומד ומחרף בשוק [כלפי מעלה], והקדוש-ברוך-הוא אומר לו: עשה תשובה ביני לבינך, ואני מקבלך (ילקוט הושע תקלב); וזה מה שאומר הנביא (הושע יד, ב-ג): "שובה ישראל עד הנו"ה אל לקיך וגו', קחו עמכם דברים ושובו אל ה'"; הנביא מעורר לשוב בתשובה, אבל איך חוזרים בתשובה? קחו עמכם דברים — תקחו דבורים ותדברו אליו יתברך. כי כל זמן שאין אדם מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, עדין אין תשובתו שלמה, זהו רק מן השפה ולחוץ, שלמות התשובה היא — כשאדם בא אל דבקות כזו, שפרגיש שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה. וכך אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן לה): מה זו תשובה? אלא כמו שכתוב בזהר (תקונים, תקון כא), שאדם צריך לזרק עצמו חזרה מהיכן שבא, ומהו המקום? חכמה

על־אֵה, חֲכַמְתוּ יִתְבַרֵךְ, מְלֵא כֹל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, אָדָם צָרִיף לְזֶרֶק עֲצָמוֹ אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא — זֶה חֲזוֹן בְּתִשׁוּבָה. וְלֹא לְהִתְפַּעֵל מֵאֵף אֶחָד, רַק יָקִים אֶת הַמְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה, וּבִפְרֹט מְצוֹת שְׁבֵת הָעוֹלָה עַל כָּל הַמְצוּוֹת. וּמָה אָנוּ רוֹאִים? שֶׁהַעֲרֵב-רַב, הַסְטָרָא אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת, הַיְוֹנִים וְהַמְתִּיּוֹנִים שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר, רוֹצִים לַעֲקֹר אֶת הַשְּׁבֵת מֵעַם יִשְׂרָאֵל, מִדּוּעַ? כִּי עַל שְׁבֵת כְּתִיב (שְׁמוֹת לֵא, יג): "אֵף אֶת שְׁבֵתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ, כִּי אוֹת הִיא בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם לְדַעַת כִּי אֲנִי הַיְוִי"ה מְקַדְשְׁכֶם"; כְּשֶׁאָדָם זֹכֶה וְשׁוֹמֵר שְׁבֵת, בְּזֶה נִתְגַּלֶּה אֱלֹהֵי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֲצָמוֹ, וּמוֹבָא בְּזִהָר (ח"ב פח:): מֵאֵי שְׁבֵת? שְׁמָא דְקֻדְשָׁא בְּרִיף הוּא הַהוּא דְשְׁלִים מְכַל סְטְרוּי; בְּשֵׁבֶת מִתְגַּלֶּה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחִתּוֹנִים; וְאָדָם נֶעֱשֶׂה עֲשִׂיר בְּזִכּוֹת שְׁמִירַת שְׁבֵת, כְּדַכְתִּיב (מְשָׁלִי י, כב): "בְּרַכַּת הַיְוִי"ה הִיא תַעֲשִׂיר" — זֶה בְּרַכַּת שְׁבֵת (בְּרֵאשִׁית רַבָּה יא, א); וְאִם אָדָם צוֹעֵק: "הֲלֹא אֲנִי שׁוֹמֵר שְׁבֵת, וְעַדִּין אֲנִי מְלֵא חוֹבוֹת, מְלֵא עֲנִיּוֹת וְיִסּוּרִים?" אַזִּי סִימֵן שְׂאִינְךָ שׁוֹמֵר שְׁבֵת כְּרֵאוּי; כִּי שְׁמִירַת שְׁבֵת אֲמִתִּית — שְׁאָדָם שְׂמַח כָּל הַשְּׁבֵת, שְׂזוּכָה לְהִיּוֹת מְזַרַע יִשְׂרָאֵל, זֹכֶה לְהַסְתַּכֵּל עַל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. שְׁבֵת צְרִיכָה לְהִיּוֹת כְּלָה אֶלְקוֹת, כְּלָה הַתְּגַלּוֹת אֲמִתִּית מְצִיאֹתוֹ יִתְבַרֵךְ. לְזֹאת אוֹמֵר רַבְּנֵנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מִתְבַּר"ן, חֶלֶק א', סִימֵן נז), שְׂאֲכִילַת שְׁבֵת

כִּלְהַקְדֹּשׁ, כִּלְהַאֲלוּת, אָדָם צָרִיף לְשִׁמּוֹחַ כֹּל שַׁבָּת וְשַׁבָּת. וְאִם שִׁמּוֹחַ עִם הַשַּׁבָּת וְלֹא מִחֻלָּה, אֲזִי נִקְרָא שׁוֹמֵר שַׁבָּת. וְכִמְאֹמְרָם ו'ל (מְכִילֵתָא בְּשִׁלַּח טו): מִי שֶׁשָּׁמַר אֶת הַשַּׁבָּת — מִרְחַק מֵעֲבָרָה; וְאָנוּ רוֹאִים, שֶׁהַעֲרַב־רַב, הַסְטָרָא אַחֲרָא, הַסֵּמ"ךְ-מ"ם, הַקְּלָפוֹת, וְכֹל הַמְתִּינִיּוֹת הָאֲרוּרִים לְמִינֵיהֶם, מִשְׁתַּדְּלִים וְרוֹצִים רַק לַעֲקֹר אֶת הַשַּׁבָּת, כִּי יוֹדְעִים, אֲשֶׁר בְּרַגְעַ שְׂיַעֲקֹרוּ אֶת הַשַּׁבָּת, בְּזֶה לְכַדּוֹ אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. אָבֵל לֹא יַעֲלֶה בַיָּדָם! כִּי עִם יִשְׂרָאֵל מְסֻרוֹ נִפְשָׁם אֲלֵפִים שָׁנָה בְּשִׁבִיל הַשַּׁבָּת, וַיִּמְשִׁיכוּ לְשִׁמְרָהּ. כִּי כֹף מִצְוֵה הַתּוֹרָה (שְׁמוֹת ל"א, י"ד): "וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הִיא לָכֶם, מִחֻלָּלֶיהָ מוֹת יוֹמֵת וְגו', וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת". לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיִּקְרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, שֶׁכֹּל הַדְּאָגוֹת הַבָּאוֹת עַל הָאָדָם כֹּל הַשָּׁבוּעַ, כֹּל הָעֲנִיּוֹת וְהַדְּחָקוֹת הַבָּאוֹת עַל בְּנֵי-אָדָם כֹּל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל, הֵן רַק מִחֻמַּת שְׂאִינָם שׁוֹמְרִים שַׁבָּת; כִּי אִם אָדָם הִיָּה שׁוֹמֵר שַׁבָּת, הִיָּה נִשְׁפָּע עָלָיו שִׁפְעַ בְּרַכָּה וְהַצְּלָחָה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיִּקְרִים! "תַּפְּסִיקוֹ לְדָאג", וְתַתְּחִילוּ לְקַיֵּם אֶת מִצְוֹתָיו יִתְבָּרַךְ בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה; כִּי אֵין שִׁמְחָה כְּשִׁמְחַת הַמִּצְוֹת. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁמוֹת רַבָּה ל"ב, ו'): עוֹשֶׂה אָדָם מִצְוָה אַחַת — נוֹתֵן לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִלְאָךְ אַחַד, עוֹשֶׂה אָדָם שְׁתֵּי מִצְוֹת — נוֹתֵן לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁנֵי מִלְאָכִים, עוֹשֶׂה אָדָם

הרבה מצוות — נותן לו הקדוש-ברוך-הוא חצי מחנהו. מכל שכן כשאדם שומר שבת — השבת משמרת אותו. כי אם השם יתברך נתן לנו יום אחד שנשמר אותו, ואנו נזהרים לא לחלל את היום האחד הזה, הקדוש-ברוך-הוא שומר לנו את ששת ימי המעשה. אבל אם אנו, חס ושלום, זורקים חזרה את היום שלו, אומר הקדוש-ברוך-הוא: אני אקח את הששה ימים שלכם, ותרגישו את המרירות והחשף בהם. לזאת, בני ובנותי היקרים! "תפסיקו לדאג", ותתחילו לקיים את מצוותיו יתברך, שזהו האור הנפלא של אלקותו יתברך, כדכתיב (משלי ו, כג): "נר מצוה ותורה אור". המצוות משולות לגרות והתורה לאור, וצריכים לשניהם, והעקר לשמר את השבת, כדכתיב (שמות לא, טז-יז): "ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם, כי ששת ימים עשה הוי"ה את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש"; אל תתנו שיחללו לנו את השבת, אל תתנו שיעקרו את השבת, אדרבה! ראו אתם לשמר את השבת, ואז השבת תשמר עליכם. ואל תתפעלו משום בריה שבעולם, תזכרו שהקדוש-ברוך-הוא מחיה ומנהיה ומקיים את כל הבריאה כלה, ואף אחד בעולם לא יכול לעשות לנו דבר בלי רשותו יתברך. ואף שרואים

שאלו הרשעים השיגו חיל, ואין חסר להם דבר, ואלו החכמים והצדיקים האמתיים סובלים סבל, הכל זה בשביל הבחירה והנפיון, ואם אדם זוכה ומבטל עצמו לגמרי להקדוש-ברוך-הוא, רואה שאין חסר לו כלום. לזאת, בני ובנותי היקרים! תקחו עצמכם בידיכם, "תפסיקו לדאג", תרקדו מרב שמחה שזכיתם להברא מזרע ישראל, שזכיתם לשמר שבת, שזכיתם לקיים את שאר מצוותיו יתברך, ואל תדחו את השמחה מיום ליום, אלא תשמחו עוד היום, כמאמרם ו"ל (תנחומא שמיני): אין השמחה ממתנת לאדם, לא כל מי ששמח היום שמח למחר. לזאת, ראו להתאחד יחד עם כלל נשמות ישראל, ותאהבו את כל יהודי בלי יוצא מן הכלל, ואל תסתכלו על אלו המסיתים והמדיחים, שמסיתים ומדיחים בכל יום נגד נשמות ישראל, פי לצערנו הרב, בינינו גם-כן נכנסה קלפת הערב-רב, שליחי הסמ"ך-מ"ם, שעושים פרוודים בין נשמות ישראל, שעושים קנאה ושינאה ביניהם, אשר זה גורם למריבות, ומעורר מחלוקות. אל נא, בני ובנותי היקרים, תתערכו בשום מחלקת, היכן שיש מחלקת תברחו משם; כי מי שמערכ באיזה ריב ומחלקת, לא ינקה מדינה של גיהנום, ולא אחר המות, אלא עכשו, כמאמרם ו"ל (במדבר רבה יח, ד): בית דין של מטה אינם דנים אלא מגיל שלש-עשרה ויום, בית דין של מעלה

אינם דנים אלא מגיל עשרים, מחלקת — אפלו תינוק
בן יומו נעקר מן העולם; כל־כך קשה היא המחלקת.
לזאת, תברחו מכל מיני קטטות ומחלוקות שהן נגד
התורה והאמונה. כי התורה "דרכיה דרכי נעם וכל
נתיבותיה שלום" (משלי ג, יז); מה הקדוש־ברוך־הוא
רוצה מישראל? שיהיה שלום ואהבה ביניהם.
והסמ"ך־מ"ם שולח שליחיו להסית את תושבי
המקום שתהיה שנאה בין אחד לשני, שתהיה טינה
בין השכנים, שתהיינה מריבות בתוך הבתים. אבל
הקדוש־ברוך־הוא אומר לעם ישראל (שיר השירים ב,ה,
פרשה ה): תנו דעתכם שלא תשנאו זה את זה ולא
תחררו זה עם זה, שלא יאמרו מלאכי השרת לפני,
תורה שנתת להם, אין עוסקים בה, והרי איבה
ומחלקת ותחרות ביניהם; לזאת, בני ובנותי היקרים!
"תפסיקו לדאג", ותתקרבו לצדיק האמת החכם
שבדור, שמגלה רק את הקדוש־ברוך־הוא, ואז תזכו
להיות שמחים ועליזים ויהיה שלום בעם ישראל,
ותאהבו את כל יהודי בלי יוצא מן הכלל, והסטרא
אחרא והקלפות יברחו מכם; כי כשיהודי מתקרב
אליו יתברך, וחזק באמונה בבורא יתברך שמו, אין
שליטה לסטרא אחרא וגנדא דליה עליו, ושום רוח
רעה שבעולם לא יכולה להזיק לו, וזה מתקן לו את
כל חטאיו ופשעיו המרבים שחטא בחטאות נעורים,

פגמי הברית — הוצאת זרע לבטלה, ושאר מיני קלות
 ושטיות שעשה; כי השמחה והאמונה והאחדות שיש
 לו עם נשמות ישראל, זה גורם לו, שימחל לו
 הקדוש-ברוך-הוא על הכל. אשרי האדם המכניס
 דבורים אלו בתוך לבו, ואז טוב לו כל הימים בזה
 ובבא ולנצח נצחים!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!